

21-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - আত্ম-অভিমানী হোৱা, এজন পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি থাকা, তোমালোকৰ কুল অতি উচ্চ,
তোমালোক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা”

প্ৰশ্ন:- শিৱ-শক্তি পাণ্ডৱ সেনাৰ প্ৰতি পিতাৰ আজ্ঞা কোনটো ?

উত্তৰ:- পিতাৰ আজ্ঞা হৈছে - তোমালোকে শ্ৰীমতত চলি, এই ভাৰতৰ বৈতৰণী পাৰ কৰা। সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি কেৱল মোক স্মৰণ কৰা (সৰ্ব ধৰ্মান্ পৰিত্যজ.... মামেকম্ যাদ কৰ')। পাৰন হৈ, অন্যকো পাৰন বনোৱা। তোমালোক হৈছা শিৱ-শক্তি, পাণ্ডৱ সেনা পৱিত্ৰ হৈ নিজৰ তন-মন-ধনেৰে ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱা কৰা। তোমালোকে শ্ৰীমতত অহিংসাৰ (nonviolence) বলেৰে ভাৰতৰ সঁচা সেৱা কৰা।

গীত:- ওম্ নমো শিৱায়.....

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলা। এইয়া হৈছে নিৰাকাৰ শিৱ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ মহিমা। তেওঁক ভগৱান বুলি কোৱা হয়। ভগৱান এজনেই। ভাৰতবাসীৰ ভগৱান অনেক। কুকুৰ, মেকুৰী, পাখৰ, শিলগুটি সকলোকে ভগৱান বুলি মানি লয় আৰু নিজকো ভগৱান বুলি ভাৱে, সেয়েহে ভগৱানে কয় - এই সকলো নাস্তিক। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰতো মহিমা বহুত, পতিত সৃষ্টিক পাৰন কৰে, লগতে কড়িৰ দৰে দেউলীয়া ভাৰতক হীৰাৰ দৰে ৰাজমুকুটধাৰী বনায়। ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা, যেতিয়া ভাৰত দ্বি-মুকুটধাৰী আছিল। এইয়া কোনে বুজাই? সেই পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱই, যিজনক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। ৰচোতা পিতাৰহে মহিমা, বাকী সকলোতো ৰচনা। ভাৰতবাসীয়ে কয় - তুমি মাতা-পিতা, আমি তোমাৰ সন্তান। ভাৰত সুখৰে ভৰপূৰ আছিল, এতিয়া নাই। এতিয়া হৈছে আসুৰী ৰাৱণ সম্প্ৰদায়। প্ৰত্যেক নৰ-নাৰীৰ মাজত ৫ বিকাৰ ব্যাপক হৈ আছে, ইয়ালৈ ৰজা-ৰাণী, সাধু-সন্যাসী সকলো আহে। কিবা নহয় কিবা বিকাৰ নিশ্চয় আছে। এইখন হৈছেই পতিত দুনিয়া, পতিত ভাৰত। সত্যযুগত ভাৰত পাৰন আছিল। পৱিত্ৰ গৃহস্থ ধৰ্ম, পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তিৰ মৰ্গ আছিল। এতিয়া হৈছে অপৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তিৰ মৰ্গ। ভাৰত দ্বি-মুকুটধাৰী আছিল, অশেষ ধন আছিল, হীৰা-গহনাৰ মহল আছিল, পিছলৈ মুছলমান আদিয়ে কাটি নি মচজিদ, কবৰ আদিত হীৰা-গহনাবোৰ লগালে। ভাৰতবাসী একেবাৰে দেউলীয়া হৈ গৈছে। মোক পাহৰি যোৱাৰ কাৰণে একেবাৰে নাস্তিক হৈ গৈছে। মইতো ভাৰতবাসীক দেৱতা বনাওঁ। মহিমাও গোৱা হয়- তুমি মাতা-পিতা, আমি সন্তান তোমাৰ.....নিশ্চয় পিতাৰ পৰাই স্বৰ্গৰ অধিকাৰ পোৱা যায়। তেওঁৰ পৰাই অপাৰ সুখ পোৱা যায়। পিতাই কয় - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই আৰু জ্ঞান দি স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ। পৰমপিতা পৰমাত্মাই আহি আত্মাসকলক পঢ়ায়, কয় - আত্ম-অভিমানী হোৱা। এনে নহয় যে পৰমাত্ম-অভিমানী হোৱা। এইটো ভুল। ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপী নহয়। পিতা হৈছে শিৱ আৰু সন্তানসকল হৈছে শালিগ্ৰাম। দুয়ো পৰমধামৰ নিবাসী। গতিকে আমি সকলোবোৰ আত্মা। সন্যাসীয়ে আকৌ কয় ব্ৰহ্মহম্ (ময়েই ব্ৰহ্ম), ব্ৰহ্মই ব্ৰহ্ম। বাকী সকলো মিছা। আমিও ব্ৰহ্ম। এতিয়া শ্ৰী শ্ৰী ১০৮ জগত গুৰু, পতিত পাৰনতো এজনেই, তেওঁকেই সৎগুৰু বুলি কোৱা হয়। যি পতিত দুনিয়াৰ নিবাসী তেওঁক পতিত-পাৰন বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব? যি নিজেই পতিত হয় তেন্তে অন্যক কেনেকৈ পাৰন বনাব। যি প্ৰথমতে পৱিত্ৰ হৈ থাকে তেওঁকো বিবাহ কৰাই আৰু বেছিহে পতিত কৰি দিয়ে।

এতিয়া শিৱ বাবাই কয় - সন্তানসকল আত্ম-অভিমানী হোৱা। নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা। পিতাইহে আহি ৰাজযোগ শিকায়। শ্ৰীকৃষ্ণক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। তেওঁ হৈছে দৈৱীগুণ সম্পন্ন মনুষ্য। সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ আছিল। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ মহিমা বহুত। নিজেই আত্মাসকলক কয় - হে আত্মাসকল, তোমালোক যেতিয়া সত্যযুগত আছিলো কিমান পাৰন

আছিল, এতিয়া পতিত হৈ গৈছে। এতিয়া যদি পুনৰ সুখী হ'ব বিচৰা, তেন্তে শ্ৰীমতত চলা। শ্ৰেষ্ঠৰো শ্ৰেষ্ঠ মত হৈছে ভগৱানৰ। এফালে মনুষ্যই কয় - ভগৱান নাম-ৰূপৰ পৰা পৃথক, আনফালে কয় - তেওঁ সৰ্বব্যাপী, ইয়াকেই ধৰ্ম গ্লানি বুলি কোৱা হয়। কোনোৱে নাজানে যে ভাৰতত আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম আছিল। সেয়া কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল - তাৰ কোনো জ্ঞান নাই। পিতা আৰু পিতাৰ ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানে। মনুষ্যইহে জানিব, জন্তুৱেতো নাজানে। শিৱবাবাকো বাবা বুলি কোৱা হয়। আকৌ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ কূলৰ স্থাপন হয়। কোনো মনুষ্যই নাজানে যে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাই আমাক কেনেকৈ ৰচনা কৰে আৰু কেনেকৈ প্ৰতিপালন কৰে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হৈছে, মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰোঁতা, আকৌ পৰমপিতা পৰমাত্মাকো ৰচোতা বুলি কোৱা হয়। তেওঁ আত্মাসকলৰ পিতা। গতিকে সকলো শিৱৰ সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী। উত্তৰাধিকাৰ এই মাতা-পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। পিতাই কয়, মই তোমালোকক জন্ম দিলো গতিকে মোকেই স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু উত্তৰাধিকাৰকো স্মৰণ কৰা। মৃত্যু সমাগত। মৃত্যুৰ সময়ত কয় যে ভগৱানক স্মৰণ কৰা। এতিয়া ভগৱানে নিজেই কৈছে- সন্তানসকল, তোমালোকে মোৰ শ্ৰীমতত চলা। এফালে যাদৱ মত, আনফালে কৌৰৱ মত। এইয়া হৈছে পাণ্ডৱ মত। পাণ্ডৱসকলে ঈশ্বৰীয় মত পায়। গোৱাও হয় বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি বুলি। পাণ্ডৱৰ হৈছে প্ৰীত বুদ্ধি।

তোমালোকে জানা - এইয়া হৈছে মিছা খণ্ড। ৫ হাজাৰ বছৰ আগতে সঁচা খণ্ড আছিল। দেৱতাসকলে ৰাজ্য কৰিছিল। ভাৰতবাসী গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিল, এতিয়া নহয়। তোমালোকে এতিয়া পুনৰ মালিক হৈ আছে। সত্যযুগত ৰত্ন অলমাইটি অথ'ৰিটিৰ (বিশ্ব সৰ্বশক্তিমান কৰ্তৃপক্ষৰ) ৰাজ্য আছিল, এতিয়া সেয়া নাই। পিতাই কয়, পুনৰ মই স্থাপন কৰি আছো। বাকী সকলো ধৰ্ম লুপ্ত হৈ যাব। এতিয়া তোমালোকে পতিত-পাৱন পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা, নিজকে আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰা। পাপ-আত্মা, পুণ্য-আত্মা বুলি কোৱা হয়। ভাৰতত সকলো পুণ্য আত্মাই আছিল, এতিয়া পাপ-আত্মা আছে। পুণ্য-পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া ৮৪ জন্ম পূৰ্ণ হৈছে। মই এতিয়া আহিছো সন্তানসকলক উভতাই লৈ যাবলৈ, ময়েই তোমালোকৰ বেহদৰ পিতা শিক্ষকো হওঁ। তোমালোকক বেহদৰ ভূগোল-বুৰঞ্জীৰ ৰহস্য শুনাই স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী বনাওঁ। দেৱতাসকল স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী নহয়। ব্ৰাহ্মণসকলৰ হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ কূল। ব্ৰাহ্মণ হ'ল উচ্চ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান যিয়ে পিছলৈ দেৱতা হ'ব। পিতাই কয় প্ৰথমতে তোমালোক ব্ৰাহ্মণ আছিল, তাৰ পিছত পুনৰ জন্ম লৈ লৈ ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'লা। পুনৰ্জন্ম লৈ আহিলা। এতিয়া পুনৰ শিক্ষা দি তোমালোকক দেৱী-দেৱতা বনাওঁ। এই সময়ত ভাৰতবাসী একেবাৰে কবৰত সমাধিষ্ট হৈ আছে আৰু নিজকে ডাঙৰ ডাঙৰ উপাধি দি থাকে - সৰ্বোদয়া নেতা (সকলোকে দয়া কৰোতা)। সৰ্ব অৰ্থাৎ সৃষ্টিৰ সকলো মনুষ্য মাত্ৰকে দয়া কৰা, সেয়াটো মানুহে কৰিব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ বুলি এজন পিতাকহে কোৱা হয়। এতিয়া পিতাই কয়, সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি.... কেৱল মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে যোগৰ অগ্নিৰে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এনেকুৱা নহয় যে গংগা পতিত-পাৱনী। পতিত পাৱন এজনেই পিতা। এইয়া হৈছে শিৱ-শক্তি পাণ্ডৱ সেনা, যি পৱিত্ৰ হৈ থাকে। এই ভাৰতৰ মাতাসকল শিৱ-শক্তি পাণ্ডৱ সেনা, যিয়ে তন-মন-ধনেৰে ভাৰতক স্বৰ্গ বনাই আছে। এফালে অহিংসক আৰু আনফালে হিংসক। তেওঁলোকে কি কৰে আৰু তোমালোকে কি কৰা? স্মাৰক আছে, ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতে যি সেৱা কৰিছিল তাৰ স্মাৰক আছে। তোমালোকে সেৱা কৰা। এইয়া জ্ঞান, ইয়াত কোনো অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ কথা নাই। তোমালোক শিৱৰ মন্দিৰলৈকো যোৱা কিন্তু নাজানা যে শিৱবাবাতো স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। গতিকে তেওঁৰ পৰা নিশ্চয় স্বৰ্গৰ অধিকাৰ পোৱা উচিত। পৰমাত্মাই সদায় সন্তানসকলক সুখৰ অধিকাৰেই দিয়ে সেয়েহে সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে - পতিত পাৱন আহ। হে বাবা, পুনৰ আহি আমাক স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়া, আহি জীৱনমুক্তি দিয়া। সংগতি দাতা ভগৱানেই হয়। পৱিত্ৰ হৈ আনকো পৱিত্ৰ বনাওঁতা তোমালোক হৈছা শিৱশক্তি পাণ্ডৱ সেনা। তোমালোকে শ্ৰীমতত ভাৰতৰ বৈতৰণী পাৰ কৰোঁতা হোৱা। তোমালোকে পিতাৰ শ্ৰীমত পাইছা - সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। সেই পিতা হৈছে সত্য-সুন্দৰ-জ্ঞান সাগৰ, সুখৰ সাগৰ....। তেওঁ সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ

আহে। পিতাই আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতে। আত্মায়ে শুনে, আত্মায়ে সকলো কৰ্ম কৰে। পিতাই কয় তোমালোক হৈছা অতি মৰমৰ বহুত কালৰ পৰা বিচ্ছিন্ন সন্তান..... পৰমধামৰ পৰা প্ৰথমে কোনসকল আত্মা আহে? যিসকল অন্তিম সময়লৈকে ইয়াত থাকিব। স্বৰ্গৰ আদিত এই আত্মাসকলেই দৈৱী-দেৱতা আছিল। তেওঁলোকেই সম্পূৰ্ণ ৮৪ জন্ম ভোগ কৰিলে। যেতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মা আহে তেতিয়া তেওঁৰ পৰা বহুত কালৰ পৰা বিচ্ছিন্ন যি সকল সন্তান তেওঁলোকেই প্ৰথমে আহি পিতাৰ পৰা অধিকাৰ লয়। সন্তানসকল, ঘৰ-গৃহস্থত থাকিও বাবাক স্মৰণ কৰা, কমল ফুলৰ সমান হৈ থাকা, পুনৰ শ্ৰীমতেৰে এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। আধাকল্প তোমালোকে বহুত সুখ ভোগ কৰিছা, পিছত মায়া ৰাৱণৰ আসুৰী মতে অধঃপতিত কৰিলে। যি সূৰ্যবংশী আছিল, তেওঁলোকেই চন্দ্ৰবংশী হ'ল..... এতিয়া পুনৰ শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছা। তোমালোক গুপ্ত, তোমালোকক কোনেও চিনি নাপায়। বেহদৰ বাপুজিয়ে কয় মই গোটেই সৃষ্টিৰ বাপুজি হওঁ, স্বৰ্গতো ময়েই স্থাপন কৰিম। হদৰ বাপুজিয়ে ইংৰাজক খেদি পঠিয়ালে। এওঁ আকৌ সকলোকে এই সৃষ্টিৰ পৰা পলুৱাই লৈ যায়। অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ, এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। এই সকলোবোৰ কথা সেইসকলেই বুজিব যিয়ে কল্পৰ আগতে বুজিছিল। যিয়ে সূৰ্যবংশী ৰাজ্যত আহে তেওঁলোকেই পুনৰ আহি ৰাজ্য কৰিব। এইয়া ডাঙৰ বৃক্ষ। আদি সনাতন দৈৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ কলম লাগি আছে। কলিযুগ হৈছে কাঁইটৰ জংগল আৰু সত্যযুগ হৈছে ফুলৰ বাগিছা। যিয়ে ইজনে সিজনক সুখ দিয়ে তেওঁক কোৱা হয় দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ। যিয়ে দুখ দিয়ে তেওঁক কোৱা হয় আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ। শিৱবাবাই আহি শিৱালয় স্থাপন কৰে। তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব তেওঁ সিমানেই পদ পাব। ভাৰতত প্ৰথমে দৈৱী সম্প্ৰদায় আছিল আকৌ আসুৰী সম্প্ৰদায় বা শূদ্ৰ সম্প্ৰদায় হ'ল। এতিয়া পুনৰ দৈৱী সম্প্ৰদায় হ'ব। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ হৈছা, পিছত দেৱতা হ'ব। এই চক্ৰক ভালদৰে বুজিব লাগে। আচ্ছা !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সকলোকে সুখ দি দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হ'ব লাগে। আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ কোনো ধৰণৰ কৰ্তব্য কৰিব নালাগে। শিৱালয়ৰ স্থাপনাৰ কাৰ্য্যত সহযোগী হ'ব লাগে।
- (2) আত্ম-অভিমানী হৈ থাকিব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি এজন পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে। যোগ অগ্নিৰে নিজৰ বিকৰ্মক দণ্ড কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** আত্মিক গোলাপ হৈ চাৰিওফালে আত্মিকতাৰ সৌৰভ বিয়পাই দিওঁতা আকৰ্ষণ মূৰ্ত্ত হোৱা

সদায় স্মৃতিত থাকিব লাগে যে আমি ভগৱানৰ বাগিছাৰ আত্মিক গোলাপ। আত্মিক গোলাপ অৰ্থাৎ কেতিয়াও আত্মিকতাৰ পৰা দূৰ হৈ যাওঁতা নহয়। যিদৰে ফুলত সৌৰভ নিহিত হৈ থাকে, তেনেদৰে তোমালোকৰ মাজতো আত্মিকতাৰ সৌৰভ এনেদৰে সমাহিত হৈ থাকিব লাগে যাতে স্বতঃ চাৰিওফালে বিয়পি থাকে আৰু সকলোকে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰি থাকে। এতিয়া তোমালোক এনেকুৱা সুগন্ধিযুক্ত আৰু আকৰ্ষণ মূৰ্ত্ত হোৱা যাৰ কাৰণে তোমালোকৰ স্মাৰক হিচাপে এতিয়াও মন্দিৰত ধূপ আদি জ্বলাই সুগন্ধিত কৰে।

***শ্লোগান:-** পৰোপকাৰী সেইজন যিয়ে স্ব-পৰিৱৰ্তনেৰে বিশ্ব-পৰিৱৰ্তন কৰাৰ নিমিত্ত হয়।

!!ওম শান্তি!!
